

Arrest

nr. 38 395 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE loco advocaat I. TWAGIRAMUNGU en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 5 oktober 2008 het Rijk binnen en diende op 15 december 2008 een asielaanvraag in. Op 22 oktober 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 30 november 1988 te Kibera in Nairobi. U bent van Kikuyu origine. U groeide op bij uw moeder in Gatwekera, Kibera. U hebt uw vader nooit gekend. Eind 2003 werd uw moeder verkracht. Kort daarna pleegde ze zelfmoord. Na de dood van uw moeder stopte u met school en nam u de zorg voor uw jongere broer Laurence op zich. U zette de activiteit van uw moeder verder, namelijk het brouwen van lokaal bier en het verkopen hiervan. Een aantal agenten kwamen u zeggen dat de verkoop van dit bier illegaal was en dat ze u moesten opsluiten. U slaagde erin hen om te kopen maar ze bleven u chanteren. Ze kwamen telkens

gratis bier drinken bij u en uiteindelijk dwongen ze u eveneens met hen te slapen. In de periode na de dood van uw moeder kreeg u ook een anonieme dreigbrief waarin stond dat u en uw broer niet thuishoorden in Gatwekera en dat jullie weg moesten gaan. Ongeveer een jaar na de dood van uw moeder kreeg u opnieuw zo'n brief. Daarna kreeg u pas opnieuw zo'n brief een tweetal maanden voor de verkiezingen in december 2007. Na de verkiezingen op 27 december 2007 brak er veel geweld uit in Gatwekera. U sloot zichzelf op in uw huis. Na 30 december 2007 werd het iets rustiger en werd er enkel nog 's nachts gevochten. Op 31 december 2007 besloot u bier te gaan brouwen aan de rivier. U sloot uw broertje op in huis. Onderweg hoorde u echter veel lawaai en mensen die riepen. U keerde terug naar huis en kwam tot de vaststelling dat uw huis in brand stond. U wilde uw broertje bevrijden uit het brandende huis maar de mensen hielden u tegen. Het was te laat. U volgde de menigte die Gatwekera verliet en kwam terecht in een vluchtelingenkamp in Jamuri Show Ground. Na anderhalve maand moesten jullie terug huiswaarts keren. U kon niet terug naar Gatwekera en dus besloot u naar Nairobi Chapel te gaan. Na een viertal dagen werden jullie naar een kamp in Waithaka gebracht waar jullie mochten blijven. Daar werd u 's nachts meermaals verkracht. In september 2008 werd het kamp in Waithaka gesloten. Met het geld dat u gekregen had nam u een minibus maar aangezien u geen gepast geld bij had werd u gedwongen uit te stappen. U zat aan de kant van de weg toen een vrachtwagenchauffeur stopte. Hij nam u mee naar Mombassa. Daar wees hij u de Casablanca club waar u hulp zou kunnen krijgen. U leerde er een Europeaan, John kennen. Hij zei u dat hij een huismeid nodig had en dat hij u zou meenemen. U stemde hiermee in. In afwachting van jullie reis verbleef u bij Winnie, een barmeid van de Casablanca club. Op 5 oktober 2008 verliet u Kenia samen met John. De volgende dag kwamen jullie in België aan. John nam u mee naar zijn huis waar hij u in een kamer opsloot. Hij dwong u met hem en andere mannen te slapen. Een andere man wilde u helpen. Uiteindelijk slaagde u erin te ontsnappen. Op 15 december 2008 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zonder enige afbreuk te willen doen aan de ernst van de feiten die u doorheen uw leven meemaakte in Kenia dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u geen concrete actuele 'vrees voor vervolging' hebt in Kenia. U stelde dat u besloot Kenia te verlaten omdat u er geen leven had, omdat u dakloos was en omdat u bleef denken dat uw leven in gevaar was doordat uw moeder verkracht werd en ze zelfmoord pleegde, doordat uw broer verbrand werd in jullie huis tijdens het post-electoraal geweld en doordat u zelf na het post-electoraal geweld meermaals verkracht werd in het vluchtelingenkamp waar u uw toevlucht gezocht had (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 3 augustus 2009, hierna CGVS, p.10). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd wat u denkt dat er zal gebeuren als u terugkeert naar Kenia, repliceerde u dat u dakloos bent en niet weet waar u kan verblijven (zie verhoorverslag CGVS, p.10). U haalde verder geen enkel concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat u inderdaad nog enige vervolging te vrezen had louter omwille van uw etnie. Daarenboven is de mogelijkheid dat u in Kenia enig geweld zou aangedaan worden enkel omwille van het feit dat u een vrouw bent louter speculatief en is uit uw verklaringen op te maken dat u, naast uw voorbije ervaring, ook hiervoor geen enkel concrete aanwijzing aanbracht.

Daarenboven komt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal naar voor dat, ondanks uw subjectieve vrees dat u opnieuw iets zou overkomen in Kenia, een vlucht naar het buitenland niet uw enige optie was. Begrijpelijkerwijs stelde u niet te kunnen terugkeren naar Kibera door alles wat u daar overkomen was (zie verhoorverslag CGVS, p.10). U zei zelf echter verder niet te weten of u elders in Kenia veilig geweest zou zijn (zie verhoorverslag CGVS, p.10). U verklaarde gedurende een maand in Mombassa verbleven te hebben vanaf september 2008 zonder daar nog enige ernstige problemen te hebben gehad (zie verhoorverslag CGVS, p.9). Uit de voor het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt bovendien eveneens dat de situatie in Kenia sinds het post-electoraal geweld, waar u naar u verklaarde het slachtoffer van werd, enorm verbeterd is en dat er eveneens financiële steun gegeven wordt aan mensen die gevlucht waren tijdens het verkiezingsgeweld opdat ze zich zouden kunnen hervestigen (zie documentatie in het administratieve dossier).

Met betrekking tot hetgeen u in België overkwam dient ten slotte opgemerkt te worden dat u dit voorval niet in verband bracht met een eventuele vrees die u zou hebben bij uw terugkeer naar Kenia. Verder blijkt uit uw verklaringen hieromtrent dat u het slachtoffer werd van John, een Belgische man en haalde

u nergens een element aan dat erop zou kunnen wijzen dat John na uw ontsnapping nog steeds op zoek is naar u en dat hij u eventueel zou kunnen terugvinden in Kenia indien u zou terugkeren.

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeksters identiteitskaart zou in Kenia verloren zijn in een brand. Verzoekster legt geen documenten neer die dit ondersteunen terwijl het in brand steken van huizen een publiek gevaar is niet enkel voor verzoeksters huis maar ook voor de aanpalende huizen en kan verwacht worden dat de politie verwittigd wordt en hierover in de pers wordt geschreven. Verzoekster kan geen andere documenten voorleggen die haar identiteit aantonen. Verzoekster heeft sinds haar aankomst geen enkel initiatief genomen om een identiteitsdocument via de Keniaanse ambassade te verkrijgen. Die mogelijkheid bestaat nochtans voor verzoekster aangezien ze geen problemen verklaart te hebben met de Keniaanse overheid. Het ontbreken van enig initiatief om een begin van bewijs van identiteit te verkrijgen houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas en tast haar geloofwaardigheid aan.

2.3. Verzoekster beweert nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Verzoekster adstrueert haar reisweg niet terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen niet overtuigen. Verzoekster zou samen met een Belgische man “John” met SN Brussels van Mombassa naar Brussel hebben gereisd. Verzoekster stelt niet te weten met welke papieren ze de reis heeft gemaakt (zie gehoorverslag CGVS, p.4) terwijl het algemeen bekend is dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten en aangezien de sancties voor de luchtvaartlijnen, dit nauwgezet wordt nageleefd door SN Brussels. Dat zij kon reizen zonder individueel gecontroleerd te worden is dan ook niet geloofwaardig. Bovendien is het onwaarschijnlijk dat haar begeleider “John” zelf het risico zou nemen haar zonder legale papieren te laten reizen en aldus de Belgische wetgeving zou overtreden vooral nu hij volgens verzoekster alle douanehandelingen zelf stelde. Dat verzoekster de Schengenzone kon binnenkomen zonder individuele controle is niet geloofwaardig. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid een paspoort voor te leggen.

2.4. Verzoekster voert aan *“dat de aangevochten beslissing niet in overeenstemming met de toepassing van:*

- Artikel 1 A 2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen;*
- Artikelen 48/2 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”.*

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift Kenia te zijn ontvlucht “voor ‘etnisch en/of willekeurig geweld’ tussen de Luo en de Kikuyu én voor de terreur van de Mungiki” en dat “Verzoekster vreest niet het louter feit van vrouw te zijn, zoals de Commissaris-generaal ten onrechte verwoordt”.

3.2. Verzoekster gaat eraan voorbij dat in asielzaken de bewijslast in beginsel rust bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, dat een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

3.3. Verzoekster brengt geen enkel nuttig element aan ter staving van haar bewering bij terugkeer een vervolging omwille van haar etnische afkomst te vrezen. Verzoeksters ongestaafde bewering dat “Ondanks verscheiden rapporten over de situatie in Kenia, merkt verzoekster op dat de situatie in Kenia ernstig, gevaarlijk en explosief blijft, zeker voor verzoekster die deel uitmaakt van een minderheidsethnie zoals de Kikuyu in Kibera” kan geenszins overtuigen. Daargelaten dat uit het administratieve dossier blijkt dat de situatie in Kenia verbeterd is na het postelectoraal geweld, blijkt vooral dat de Mungiki-sekte “sinds de zomer 2008 nog weinig van zich [laat] horen” (zie Situatieschets november 2008 CEDOCA 28.11.2008, p.3). Verzoekster verklaart bovendien geen problemen met de Keniaanse overheid te hebben. Deze vaststellingen worden in het verzoekschrift niet betwist, noch weerlegd en blijven aldus gehandhaafd.

3.4. Het profiel dat verzoekster aanmeet met name van onmondig alleenstaand jong verkracht meisje uit de sloppenwijk Kibera dat zelf moest instaan voor haar jongere broertje, wordt niet ondersteund door haar verklaringen. Immers verzoekster is tot haar vijftien jaar naar school gegaan en spreekt drie talen. De bewering dat verzoekster niet bij familieleden terecht kon na het overlijden van haar moeder, is evenmin aannemelijk aangezien de sterke familieband en de band met mensen in de directe leefomgeving in Kenia. Verzoekster liep tot haar vijftien jaar school en is katholiek zodat ze in principe terecht kan bij de sociale contacten uit haar vertrouwde leef-, school- en kerkomgeving. Minstens had verzoekster het overlijden van haar moeder en broer gemakkelijk kunnen aantonen. Verzoeksters voorgehouden profiel stemt evenmin overeen met de vaststelling dat verzoekster voldoende ondernemend om op eigen houtje een baan te vinden in de Casablanca club in Mombassa en om met een vreemde man een vliegreis naar een onbekend land te ondernemen.

3.5. Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet stelt dat “Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.” Verzoekster toont niet aan dat ze omwille van haar etnische afkomst Kenia diende te verlaten. Verzoekster verklaarde zelf dat ze niet naar Kenia terug wil omdat ze: “dakloos [is] en weet niet waar naartoe. Ik heb geen familie. Moeder werd verkracht en ze doodde zichzelf. Broer werd verbrand in het huis” (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Verzoekster toont niet aan dat zij desgevallend met eenzelfde ijver en ondernemendheid als deze waarmee ze naar België kwam, in de onmogelijkheid is om zich ook buiten haar streek van herkomst te hervestigen te meer nu ze geen poging hiertoe ondernam (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Verzoekster verklaarde enkel tijdens het verhoor geen problemen te hebben gekend tijdens haar verblijf in Mombassa (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier kan blijken dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

4.3. In het verzoekschrift wordt gesteld *“dat de situatie in Kenia ernstig, gevaarlijk en explosief blijft, zeker voor verzoekster die deel uitmaakt van een minderheidsethnie zoals de Kikuyu in Kibera”*. Verzoekster beroept zich aldus op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet en dient elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoekster toont aan de hand van concrete aanwijzingen niet aan dat er in Kenia sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Uit het administratieve dossier blijkt een tijdelijk en beperkt etnisch geweld in Kenia. Overigens is de situatie sinds het postelectoraal geweld geluwd en zijn er slechts in bepaalde regio's van Kenia nog uitbarstingen van geweld (zie situatieschets november 2008 CEDOCA 28.11.2008, p.3). Bovendien wordt volgens de informatie uit het administratieve dossier, in zekere mate financiële steun gegeven aan vluchtelingen die zich willen hervestigen (zie Situatieschets november 2008 CEDOCA 28.11.2008, p.6-7). Ook blijkt het geweld door Mungiki sterk te zijn afgenomen sinds 2008 (zie Situatieschets november 2008 CEDOCA 28.11.2008, p.18) en legt verzoekster geen nieuwe informatie neer die dit weerlegt. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekende partij toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK